

Въ слънчевъ день снѣгътъ блести ослѣпително, ледътъ свѣти и мами всичко живо. Тогава не само децата, но и по-възрастни излизаха на пързалките. Особено въ празникъ.

И Дѣлчо отиваше често на пързалката. Той си направи самъ една голѣма шейна, която хвърчеше като стрела по гладкия ледъ. Дѣлчо я управляваше умѣло и очудваше всички съ своята ловкостъ и безстрашие.

А имаше и опасни мѣста на пързалката. На завоитѣ и дупките по леда. Тия дупки бѣха пробити въ леда отъ гражданитѣ. Отъ тамъ тѣ гребѣха вода за пране, за добитѣка, тамъ изпираха дрехи, черги и други нѣща.

И тъкмо въ една такава дупка на леда се случи едно нещастие. Малкиятъ шестгодишенъ палавникъ Илчо се пързеляше съ шейничката си по леда заедно съ други много деца. Илчо бѣше единичко дете на градския кметъ и всички го обичаха. Хубаво, чистичко дете съ черна кждрава коса, съ бѣло кожухче и съ бѣло кожено калпаче на глава, Илчо се смѣеше и хвърчеше съ шейничката си.

Дѣлчо бѣше наблизко, гледаше го и му се радваше... Но въ единъ мигъ Илчо изхвъркна отъ шейната и се плъзна надолу по леда съ разперени ржце... А предъ него зѣеше доста голѣма дупка на леда. Илчо писна... Всички деца запищѣха. Много отъ тѣхъ побѣгнаха съ

писъкъ... Само Дѣлчо се спусна следъ Илчо, но и той се плъзна, падна и полетѣ на грѣбъ по гладкия ледъ... Но скочи бързо и успѣ да хване за единъ кракъ Илчо тъкмо когато хлѣтваше въ дупката на пробития ледъ... Още мигъ и детето щѣше да се изгуби подъ леда въ рѣката... Дѣлчо дърпаше детето за краката. Другитѣ деца пишѣха и бѣгаха. Дотичаха на писъка на децата възрастни и се вкамениха. Но Дѣлчо успѣ да измъкне детето цѣлото измокрено, безъ шапка, пригърна го и го изнесе на брѣга.

